

ÉGI PARIPÁCSKA

Üvegburokban, mint egy kényes égi
paripácska, úgy tévedtem a földre.
De holnap elmozdít lenge légi
szellő: úgy boldogít, mintha megölné.

Nincs már év, csak nap van, és pillanatnak
kiskapuja: halál kér ki szobornak
mindenkit, már csak a kék csöndre hallgat
az ember, csak földközeli lovagolhat.

Megváltás, jaj, menekülni a maszkban.
Elmenni innen nem öröm, de béke:
ki-ki istenben talál emberére.

Mert csak a holtak nézhetnek szemébe
istennek s keverhetik önmagukkal,
mint csókot és fájdalmat ez a hajnal.

A KÉK NYUGALOMBÓL

Szabadna koldulnom? Szabadna kérnem
a száraz, veszélyes egyenlítőn túl
a legzamatosabb kék nyugalomból?
Vagy tengessem kő kegyelemkenyéren

hóka-móka, törpe hintalovak közt
buxsi életem? Még aki sokat tűrt,
arra is suttogás vár: semmi eszközt
nem lát megszólalni fogak mögé szűrt

zokogással, száz gombostű szívével.
Még a kimart hullám is visszatódul
a tengerbe és új csöppeket ér el.

De én a legmagasabb itatókból
ittam, s futásom túl sebesen eltelt,
hogy elmentsek magamban minden embert.

28 NEM VAGYUNK KÉSZEN

Súlyos sötét semmi vagy, nincs menekvés.
A ló is nevet, tudod? a lóhalálban.
Én meg még a fél világot se láttam.
Mért nem készülünk rá, hogy nem vagyunk kész?

Nagy kanyar volt, mezítláb a viharban
hazahussanni, pedig senki sem várt.
Régebben bírtuk, égből szólítatlan
is, mohón habzsolni a sűrű nektárt.

De most fognak már, nem megfoghatatlan
senki, talán csak a keserűségben –
de nem a fakó hamuban, a porban.

Szem elől elsodorva foghatunk fel
hát téged is, immár örökre vétlen
lény, kintől eltelt üres életünkkel.

